

ΕΤΟΣ Γ.
ΑΡΙΘ. 35.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1870.

Τιμή ἑτησία, λ. 50
» ἑκάστ. φύλ. » 5

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΦΙΛΟΥ.

Περὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον καλεῖς φίλον σου, εἰπέ μοι, κλαίει μετὰ σοῦ ἐν καιρῷ θλίψεως; Σ' ἐπιπλήττει ἀδικρινῶς κατὰ πρόσωπον, ἐνεφ' ἄλλοι σὲ περιγελοῦν ἢ μέμφονται ἐκ τῶν ὀπισθεν; Τοῖμα νὰ σὲ ὑπερασπισθῇ, ὅπταν ἡ συκοφαντία κρυφίως διευθύνῃ κατὰ τῆς ὑπολήψεώς σου τὰ θανατηφόρα βέλη τῆς; Σὲ ἀναγνωρίζει μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν, καὶ φέρεται πρὸς σὲ μὲ τὴν αὐτὴν φιλικὴν περιποίησιν, ἐμπροσθεν τῶν ἀνωτέρων σου κατὰ τὸν βαθμὸν καὶ τὴν τύχην, ὡς καὶ ὅπταν ἡ ὑπερηφάνια ἢ κενοδοξία δὲν ἐμποδίσῃ τὰ τῆς φιλίας δικαίωματα; Ἐὰν δυστυχῆσαι καὶ ζημίαι σὲ ἀναγκάσωσι ἢ ἀποσυρθῆς εἰς βίον ταπεινότερον, ὅπου δὲν ἐμπορεῖς νὰ κάμῃς τοσαύτην ἐπίδειξιν, ἢ νὰ ὑποδέχεσαι τοὺς φίλους σου μὲ τὴν αὐτὴν ἐλευθεριότητα ὡς ἀρχήτερα, εὐφραίνεται ἀκόμη εἰς τὴν συναναστροφήν σου, καὶ ἀντὶ βοήμηδόν νὰ μετριάξῃ τὰς μετὰ σοῦ ἀφιλοκαρδεῖς σχέσεις του, χαίρει ὀνομάζων σε φίλον, καὶ σὲ βοηθεῖ νὰ ὑποφέρῃς μὲ ἱλαρότητα τὸ βάρος τῶν δυσπραγιῶν σου; Ὅπταν ἡ ἀσθένεια σὲ διώξῃ ἀπὸ τὸν εὐθυμον καὶ πολυλόγον κόσμον, σὲ ἀκολουθεῖ εἰς τὸ ἑσπερὸν κατασώγιον, σ' ἀποδέχεται μετὰ προσοχῆς, καὶ χορηγεῖ τὸ βάλσαμον τῆς παρηγορίας εἰς τὸ λεπτοθυμοῦν πνεῦμά σου; Καὶ τέλος, ὅπταν ὁ θάνατος διασχίσῃ πάντα γήινον δεσμὸν, ἐπιχθίνει δάκρυον εἰς τὸν τάφον σου, καὶ διατηρεῖ τὴν μνήμην τῆς ἀμοιβαίας φιλίας σας ὡς ἀναφαίρετον θησαυρὸν; Ὁ μὴ πράττων ταῦτα πάντα ἐνδέχεται νὰ ἦναι σύντροφος, κόλαξ, ἀπατεῶν σου, — ἀλλὰ, πιστεύσά με, δὲν εἶναι φίλος σου.

Ο ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ ΠΕΡΣΗΣ.

Ἐκ τῶν διασημοτέρων ἁγίων τῶν Μωαμεθανῶν εἶναι καὶ Ἄβδοῦλ Καδὲρ, ὁ ἐκ τοῦ τάγματος τῶν λεγομένων Σουφιδῶν τῆς Περσίας. Ἱστορεῖται περὶ αὐτοῦ, ὅτι, νεώτατος ἀκόμη, ἔδειξε κλίσιν εἰς τὸν θρησκευτικὸν βίον, καὶ ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Βαγδάτιον διὰ νὰ παιδευθῇ. Ἡ μήτηρ του συγκατένευσεν ἐκβαλοῦσα δὲ ὀγδοήκοντα φλωρία, τὸν εἶπεν, ὅτι, ἐπειδὴ καὶ εἶχεν ἀδελφόν, τὸ ἥμισυ

ἤθελεν εἶσθαι ἡ κληρονομία του. Ἐκαμε δ' αὐτὸν νὰ ὑποσχεθῇ σεμνοκρεπῶς, ὅταν τὸν ἔδωκε τὸ χρυσίον, ποτὲ νὰ μὴ εἴπῃ ψεῦδος, καὶ ἔπειτα τὸν ἀπεχαρέτισε, λέγουσα, «Ἔπαγε, υἱέ μου· σὲ παραδίδω εἰς τὸν Θεόν· ἕως τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως δὲν ἐλπίζω νὰ σὲ ματαίδω.»

Ἀφοῦ ὁ νέος ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀμαδῶνα, ἡ συνοδία, μεθ' ἧς ὠδοιπόρει, ἐληστεύθη ἀπὸ ἐξήκοντα ἱππεῖς. Εἰς τῶν ληστῶν ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἔχει, ἢ ἑσσαράκοντα φλωρία,» εἶπεν ὁ Ἄβδοῦλ Καδὲρ, ἢ εἶναι ῥαμμένα ὑποκάτω εἰς τὸ φόρεμά μου. Ὁ ἀνθρώπος ἐγέλασε νομίζων ὅτι τὸν περιπαίζει. «Τί κρατεῖς;» τὸν εἶπεν ἄλλος. Ὁ νέος ἔδωκε τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν. Ὅτε δ' ἐμοιράζοντο τὰ λάφυρα, προσεκληθῆναι εἰς λοφιδίον τι, ὅπου ἔστεικεν ὁ ἀρχηγός των. «Τί ἔχεις σὲ, μικρὲ μου; ἠρώτησεν αὐτός. «Πρὸ μᾶς στιγμῆς τὸ εἶπα εἰς δύο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σου,» ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. «Ἐχω ἑσσαράκοντα φλωρία συνερραμμένα εἰς τὰ ἐνδύματά μου.» Ὁ ἀρχηγὸς ἐπρόσταξε νὰ σχισθῶσι, καὶ εὗρηκε τὸ χρυσίον.

«Καὶ τί σὲ ἔκαμεν,» εἶπεν αὐτὸς, εἰς ἄκρον ἐκπεληγημένος, «νὰ φανερώσῃς τόσον ἐγγήγορα τὰ τόσον καλὰ κρυμμένα;» Ἐπειδὴ, ἢ ἀπεκρίθη ὁ Ἄβδοῦλ Καδὲρ, «θέλω νὰ φυλάξω τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἔδωκα εἰς τὴν μητέρα μου, ὅτι οὐδέποτε θέλω κρύψει τὴν ἀλήθειαν.»

«Τέκνον,» εἶπεν ὁ κλέπτης, «ἔχεις σὲ, ὁ τόσον μικρὸς, τοιαύτην αἰσθησίν τοῦ πρὸς τὴν μητέρα καθήκοντός σου, καὶ εἶμαι ἐγὼ, ὁ τόσον μεγάλος, ἀναίσθητος τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν χρέους μου; Δός με τὴν χεῖρά σου, ἀθῶον τέκνον,» ἐξηκολούθησεν, «διὰ νὰ ὁμῶσω μετάνοιαν ἐπ' αὐτῆς.» Τῷ δὲν ἔδωκεν οὕτω, καὶ οἱ ὑπαδοί του ὄλοι ἐξεπλάγησαν.

σαν. «Σὺ,» εἶπαν εἰς τὸν ἀρχιηγστὴν, «μᾶς ἐ-
δήγησες εἰς τὸ κακόν.» οὐ δὴγήσῃς μας καὶ εἰς τὴν
ἀρετὴν.» ἀμέσως δὲ κατὰ προσταγὴν αὐτοῦ, ἀπέ-
δωκαν τὰ λάφυρα, καὶ ὤμωσαν μετάνοιαν ἐπὶ τῆς

χειρὸς τοῦ φιλαλήθους τέκνου.

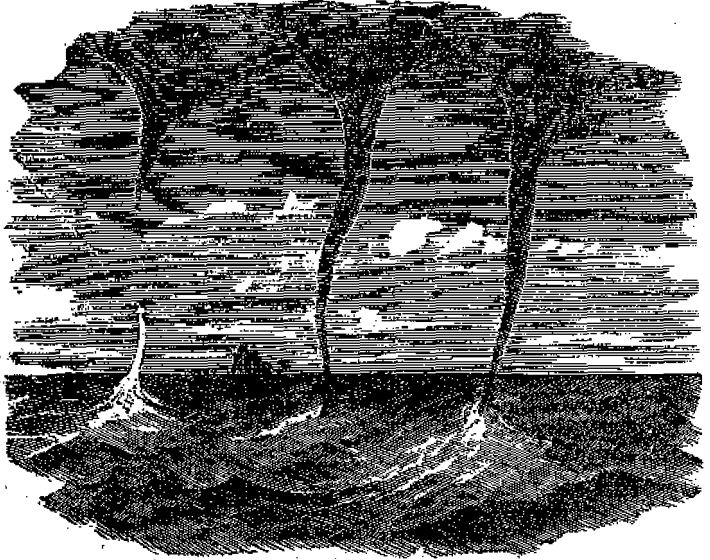
Μικροὶ μου ἀναγνώσταί μου μνησθήτε τὸ παράδειγμα
τοῦ Ἀβδοῦλ Καδέρ.

ΣΙΦΩΝΕΣ.

Ἡ εἰκονογραφία παριστᾷ σίφωνας εἰς
τὰς διαφόρους αὐτῶν φάσεις.

Κατὰ πρῶτον ὁ σίφων σχηματίζεται
ἐν εἴδει κώνου ἀνεστραμμένου, τοῦ ὁ-
ποίου ἡ βῆσις εἶναι προσκολλημένη εἰς
τι σύνεφον. Ὁ κώνος οὗτος κινεῖται πρὸς
τὰ ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν καὶ βαθμηδὸν
καταβαίνει καὶ πλησιάζει τὸ ὕδωρ, τὸ ὁ-
ποῖον τότε ἀρχίζει νὰ ταράττεται με βίαν,
καὶ νὰ ἀναδαίνῃ ἐν εἴδει κώνου καὶ τέλος
ἐνόνεται με τὸν ἄλλον, ὅστις καταβαίνει.
Ἐποὶ τοιοῦτοτρόπως σχηματισθῶσι οἱ
σίφωνες φαίνονται ὡς στήλαι ὕψηλαί ἀπὸ
σύνεφα, χρώματος ψαροῦ, ἐκτεινόμενα
ἀπὸ τῆς θαλάσσης μέχρι τῶν συννέφων
καὶ στρέφονται περιεὶ ἐνὸς ἄξωνος.

Ἐκτὸς τῆς περι τὸν ἄξωνα κινήσεως
τῶν οἱ σίφωνες αὗτοι κινεῖνται καὶ πρὸς
τὰ ἔμπροσθεν, ἀλλὰ δὲν διαρκοῦν πολὺν
ἢ στήλῃ μετ' ὀλίγον κόπτεται καὶ ὕδωρ

ΣΙΦΩΝΕΣ.

ἀφθόνον καταπίπτειν· ἐπειδὴ δὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο εἶναι
γλυκὸ, συμπεραίνεται ὅτι δὲν εἶναι τῆς θαλάσσης, ἀλλ'
ἔρχεται ἀπὸ τὸ σύνεφον, ὅπου πρωτοεσχηματίσθη ὁ
σίφων. Οἱ σίφωνες προξενοῦσι μεγάλας ζημίας καὶ
καταστροφὰς ὑδάτις μεταβοῦν εἰς τὴν ἔρηαν. Ἡ
αἰτία τοῦ σχηματισμοῦ τῶν εἶναι εἰστέτι ἀγνωστος.

Κατὰ τοὺς ὁποίους ἔκαμεν ὑπολογισμοὺς ἡ σκυλό-
πολις ἐκείνη πρέπει νὰ ἑκατοικεῖτο ἀπὸ 40 ἑκατομ-
μύρια κυνάρια!

Τὰ κυνάρια ταῦτα τὸν γεμῶνα κλείουσι τὰς ὁδοὺς
τῶν οἰκημάτων τῶν καὶ πίπτουν εἰς εἶδος τι νάρκης,
ἀφ' ἧς ἐξορνοῦσι τὴν ἀνοίειν, ὅπου τε ἀνοίγουν τὰς
τράπας τῶν καὶ ἐξέρχονται πλήρη ζωῆς καὶ καινι-
δίων.

Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι τὰ κυνάρια ταῦτα ἔχουν
περισσότεραν καλλιαισθησίαν ἀπὸ μυριάδας ἀνθρωπί-
νων ὄντων καὶ Κυβερνήσεων, διότι ἔχουν κατασκευ-
άσει τὰς ὁδοὺς τῆς μεγάλης τῶν πόλεως εἰς εὐλο-
γραμμίαν καὶ τὰς οἰκίας εἰς τόσην ἀπέριστατον ἀπ' ἄλ-
λήλων, ὥστε νὰ μὴ γενοχωροῦνται δι' ἄλλωθεν τόπη.
Τὸ μικρὸν τοῦτο κυνάριον εἶναι ἐλπὶς, ὅτι θέλει ἐ-
ξημερωθῆ καὶ χρησιμεύσει πρὸς χρῆσιν καὶ συνοδείαν
τοῦ ἀνθρώπου.

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΤΩΝ ΠΕΔΙΑΔΩΝ

Εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν ὑπάρχουσιν ἀπέραντοι
πεδιάδες, εἰς τὰς ὁποίας ἕνεκα τῆς πτωχίας τοῦ χῶ-
ματος οὔτε δένδρα, οὔτε θάμνοι φρονταί, ἀλλὰ χόρ-
τα, τὰ ὅποια πόλλαις λαμβάνουν τίσον ὕψος, ὥστε
ἰσπεδὺς καλόπτεται ὡς αὐτῶν.

Εἰς τὰς πεδιάδας ταύτας εἴη κατὰ μεγάλας ἀγέλας
σκῶλοις τις μικρῶμος, ὅστις τρέφεται ἀποκλειστικῶς
ἀπὸ εἶδος τι χόρτου φρομένου ἐν ἀφθονίᾳ ἐκεῖ.

Περιηγητὴς τις, ὅστις ἀπεστάλη πρὸς ἐξέτασιν τοῦ
ἐρυθροῦ ποταμοῦ τῆς Λουιζιάνας, ἔφθασε μίαν ἡμέ-
ραν εἰς τι μέρος, ὅπου καταρχαίτω ἀπὸ τὰ τοιαῦτα κυ-
νάρια, διηγεῖται δ' ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα ἔχον τὰς κατοι-
κίας τῶν ὑπὸ τὴν γῆν, 20 ὕψους τὴν μίαν μακρὰν
ἀπὸ τῆς ἄλλης. Ἡ εἰσόδος τῶν ἦτον ἀπλῆ ὁπή, πέ-
ριε τῆς ὁποίας ἐκάθηντο στηριζόμενα ἐπὶ τῶν ὀπι-
σθίων ποδῶν 4—5 τοιαῦτα κυνάρια, τὰ ὅποια ἄμα
εἶδον τοὺς ξένους ἤρχισαν νὰ γροιλίζουσι καὶ νὰ πλη-
ροῦν τὸν ἀέρα με τὰς ὕλακάς τιν.

Τοὺς γνωρίζω τοὺς μεγάλους, τοὺς ὀκαίμια καλὰ,
Τοὺς ἐξόγια, τοὺς ἦρα μεταίφρονες πολλὰ,
Ἀχαρίτους, μισανθρώπους, μάλλον ἔταν εὐτοχοῦν,
Προσπεποιημένους φίλους, μόνον ἔταν δυστοχοῦν.
Ἐδοπλαγχίας δὲν μετέχουν, τοὺς ἐλλείπ' ἢ ἐντροπή,
Τοὺς μικροὺς δλοὺς νομίζουσι ὡς ἀγρία χαμαρπῆ,
Τὰ ὅποια καταθραύουν με μανίαν ἐντελῆ,
Ἐποὶ πλέον κατανήσουν εἰς αὐτοὺς ἀναφελῆ
Οἱ βασιλεῖς τοὺς αὐλικούς ὡσαν λεμόνια βάλλων
Εἰς τράπεζαν καὶ τὸν ζωμὸν θλίψαντες ἀποβάλλον.

Ὀλίγα, πιστεύω ὑπάρχουν παιδιά, τὰ ὅποια δὲν γνωρίζουν τὸ ὄνομα τοῦλάχιστον τοῦ Μωϋσῆος· ἀλλ' ἀμφιβαλομένον ἀνυπότακτον πολλά τὰ ὅποια ἠξεύρουν τὴν ἱστορίαν τοῦ περιφήμου τούτου ἀνθρώπου. Χάριν τούτων λοιπὸν θέλομεν τὴν ἐκθέσει ἐν ὀλίγοις.

Ὁ Μωϋσῆς, ἦτον υἱὸς ἑβραίου τινός, ὁστις μετὰ τῶν λοιπῶν ἠμοσθῶν του ἐπαρκοῦσεν εἰς Αἴγυπτον. Ἐγεννήθη δὲ τὸ 1571 Π. Χ. εἰς τὰς ἡμέρας ἑνὸς σκληρῆ βασιλείας τῆς Αἴγυπτου, Φαραώ, ὁστις φοβούμενος τὸν μέγαν πληθυσμὸν τῶν ἑβραίων εἶχε διατάξει τὰς μαιᾶς νὰ φονεύωσι τὰ ἀρσενικὰ παιδιά τῶν ἑβραίων κατὰ τὴν γένναν.

Ὁ Μωϋσῆς ἦτον ὠραῖον παιδίον καὶ οἱ γυναῖκες του δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸ φονεύσωσι κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως· τὸ ἔκρυπτον δὲ τρεῖς μῆνας· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ κρύπτουν, τὸ ἔβαλαν εἰς καλάθιον, καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ Νείλου, ὅπου συνήθως ἐλούετο ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως, μετὰ τὴν ἐλπίδα ἵσως νὰ τὸ εὔρη καὶ τὸ περιποιηθῆ.

Παρουσίασις Μωϋσῆος ὑπὸ τῆς μητρὸς του εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Φαραώ.

Ἡ μητρικὴ αἰσθη ἐπιπλήρωθη — ἡ βασιλοποιεῖς εἶδε τὸ καλάθιον καὶ ἔστειλε μίαν τῶν θεραπειῶν της νὰ τὸ φέρῃ πρὸς αὐτήν, — ἀνοίξασα δὲ αὐτὸ, εἶδε τὸ παιδίον, καὶ ἐπειδὴ ἦτον ὠραῖον τὸ εὐσπλαγχνισθῆ. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἀδελφὴ τοῦ παιδίου, ἧτις παρεμύνησε νὰ ἴδῃ τί ἤθελε γίνεαι ὁ ἀδελφός της, ἦλθεν εἰς τὴν βασιλοποιεῖα καὶ τὴν ἠρώτησεν, ἂν ἤθελε νὰ τῆς εὔρη μίαν τροφόν (παραμάναν) καὶ τρέξασα εἰς τὴν οἰκίαν ἐφώνησε τὴν μητέρα της, εἰς τὴν ὅποιαν ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραώ παρέδωκε τὸ παιδίον, διὰ νὰ τὸ βουζάνῃ!

Φαντάσθητε ὅποια πρέπει νὰ ἦτον ἡ χαρὰ τῆς μη-

τρὸς ὅταν ἐπέστρεψε μετὰ τὸν μικρὸν υἱὸν της εἰς τὴν οἰκίαν της! Ἡ ἀγία Γραφή δὲν μᾶς λέγει πόσα ἔτη ἀκριβῶς τὸ ἐκράτησεν ἡ μήτηρ, ἀλλ' ἀφοῦ ἐμεγάλωσε τὸ ἔφερον εἰς τὴν βασιλοποιεῖαν, καὶ αὐτὴ τὸ υἱόθετησε καὶ τὸ ἔλαβεν εἰς τὸ καλάθιον της, ὅπου ἀνετράφη βασιλικῶς καὶ ἐξεπαιδεύθη εἰς ὅλην τὴν σοφίαν τῆς Αἴγυπτου, ἧτις τότε ἦτον ἡ μᾶλλον φωτισμένη χώρα τοῦ κόσμου. Ὡς φαίνεται ὁμοίως ἐκ τῶν μετέπειτα ἡ καλὴ του μητρός, ἐνῶ τὸν ἔτρεψε μετὰ τὸ μητρικὸν της γάλα, τὸν ἐδίδασκε καὶ ν' ἀγαπᾷ, νὰ φοβῆται καὶ νὰ ὑπακούῃ τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ

τόσον είχαν ἐρριζωθῆ τὰ μαθήματά της εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε τίποτε δὲν ἠδονήθη νὰ τὰ ἐξαλείψῃ μετὰ ταῦτα. Ἀφοῦ δὲ ἠλικιωθῆ ἐπροτίμησε νὰ συγκαουχῆται με τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ, τοὺς Ἰσραηλίτας, παρὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ παλατιοῦ καὶ νὰ λατρεύῃ τὰ εἰδωλα.

Ἡ πρὸς τοὺς ὁμοεθνεῖς του ἀφοσίωσις καὶ ἀγάπη του τὸν κατέστησαν μισητὸν εἰς τὴν ἀβλὴν τοῦ Φαραῶ, καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν γῆν τῶν Μαδιανιτῶν, ἔπου συνεφώνησε με ἕνα τῶν ἱσρέων τοῦ τύπου νὰ τοῦ βόσκη τὰ πρόβατα εἰς τὴν ἔρημον.

Συλλογισθῆτε τὴν θέσιν ἀνθρώπου ὅστις ἀνετράφη καὶ ἔζησεν εἰς βασιλικὴν ἀβλὴν 40 ἔτη, νὰ εὐρεθῆ εἰς τὴν ἔρημον μὴ ἔχων ἄλλο σκέπασμα ἀπὸ τὴν κάπαν τοῦ καὶ ἄλλην τροφήν ἀπὸ γάλα καὶ τυρὶ καὶ ἐπιτοεὶς ὀλίγον κρέας—μόνος με τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμενικοὺς σκύλους! Ὅποια πρέπει νὰ ἦσαν τὰ αἰσθητήματά τα εἰς τὴν μεγίστην ταύτην μεταβολήν! Ἄλλ' ὁμῶς διὰ τῆς πίστεως κατενίκησε πάντα ταῦτα καὶ ἀφοῦ ἐπέραςε 40 ἄλλα ἔτη εἰς τὴν ἔρημον, διετάχθη

παρὰ Θεοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς ἀντιπρόσωπός του διὰ νὰ ἐκβάλῃ τοὺς Ἰσραηλίτας ἀπὸ αὐτῆν, καὶ μετὰ πολλοὺς κόπους διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ τὸ κατώρθωσε, καὶ ἐπὶ 40 ἄλλα ἔτη ᾤδηγησε τὸν λαόν του εἰς τὴν αὐτὴν ἔρημον, ὅπου συνετίθει νὰ βόσκη τὰ πρόβατα τοῦ πενθεροῦ του.

Τί ἔπραξεν ὁ Θεὸς διὰ χειρὸς τοῦ Μωϋσέως εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ τὴν ἔρημον ἀφίνομεν εἰς τοὺς μικροὺς μαρ-ἀναγνώστας νὰ μάθωσιν ἀναγινώσκοντες τὸ Βιβλίον τῆς Ἐξόδου.

Ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον θέλω νὰ ἐντυπώσω εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν των εἶναι τοῦτο, ὅτι ἂν καὶ ἡγάπα ὁ Θεὸς τὸν Μωϋσῆν τόσον πολὺ καὶ ὤμλει με αὐτὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐπειδὴ οὗτος τὸν παρήκουσε ἀπαῖ εἰς τὴν ἔρημον, τὸν ἐστέρησε τῆς εὐχαριστήσεως νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, καὶ μόνον ἀπὸ μακρὰν τοῦ τὴν ἔδειξεν, καὶ ὅτι θέλει ἀποκλείσει τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν πάντα ὅστις παρακούει.

ΒΑΝΑΝΑ.

Οὗτως ὀνομάζεται τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον καριστάνει ἢ προκειμένη εἰκονογραφία, φύεται δὲ ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰς θερμὰς χώρας τῶν τροπικῶν ὅπως ἔχει ἀπὸ 15—20 ποδῶν καὶ ὁμοιάζει πολὺ τοὺς φοίνικας ὁ καρπὸς τοῦ ὁμοιάζει κατὰ τὸ σχῆμα τὰ ἀγγούρια 80—100 τοιούτου καρποὶ εὐρίσκονται πολλαῖς εἰς ἐν ταυμίον. Ὅταν ἦναι ὄριμος εἶναι μαλακός, εὐχρῆμος καὶ ἀρωματικῆς γεύσεως ὠνομάσθη δὲ ὑπὸ τῶν ἀνατολικῶν παραδεισανῶν, διότι ἐπίστευον, ὅτι αὐτὴς ἦτον ὁ ἀπηγορευμένος καρπός, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἔφαγεν ἡ Εὐὰ εἰς τὸν παράδεισον! Ὁ καρπὸς οὗτος ἀναπληροῖ ὅλας τὰς χρείας τῶν κατοίκων τῶν μερῶν ἐκείνων καὶ περιέχει περισσοτέραν θρεπτικὴν οὐσίαν καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ σιτηρά.

ΣΥΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ. Ἐπιθυμοῦντες νὰ διευκολύνωμεν τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν συνδρομητὰς τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων εἰς τὴν λήψιν τῶν φύλλων των καὶ οὕτω νὰ παύσῃ πᾶν παράπονον, προτείνομεν, ὥστε εἰς πόλεις καὶ χωρία, ὅπου δὲν ἔχουμεν ἡμεῖς ἴδιον ἀντιπρόσωπον, καὶ ὅπου ὑπάρχουν περισσοτέροι των ἢ συνδρομητῶν, εἰς τοῦτων νὰ διορισθῇ ἐκ συμφώνου ὑπὸ πάντων ἀντιπρόσωπος, καὶ αὐτὸς ἐπ' ὀνόματι πάντων νὰ μᾶς κέμψῃ τὸν κατάλογον τῶν ἐπιθυμοῦντων νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν συνδρομήν των, ἢ νὰ ἐγγραφῶσιν ὡς συνδρομηταὶ διὰ τὸ ἔτος 1871. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου διὰ μᾶς μόνης ἐπιστολῆς θλοι δύνανται νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ χωρὶς ν' ἀναγκάζηται ἕκαστος χωριστὰ νὰ γράψῃ πρὸς τὴν διεύθυνσιν καὶ ἢ λαμβάνωσι προσετὶ καὶ ἐν φύλλον εἰς τὰ πέντε δ ω ρ ε α ν.

Ἀνταποκρῆτὰς εἰς Πάτρας ἔχομεν τὸν καθ. Κ. Νεστορίδην, εἰς Καλάμας τὸν κ. Α. Κουρτάκη, Σπάρτην τὸν δικηγόρον κ. Τσουμίον, Γόθειον Ν. Κοκκινοῦ, Ἀρεόπολιν Μ. Γακιάλον, Λαμίας Δ. Διονυσόπουλον, Σπέτσας κ. Λιῶσσην, Ἰθραν, κ. Λεονάρδον, Κεφαλληνίαν κ. Λασκαράτον, Κέρκυραν κ. Α. Τερζάκη, Μύκιον κ. Κονσολόπουλον, Σμύρνην κ. Ο. Κωνητόν, Θεσσαλονικτὴν Θωμᾶν Ἰωάννου, Κωνσταντινουπόλιν Καθηγ. κ. Καζάνον καὶ βιβλιοπώλην κ. Τεφαρίκη, Ἀδριανουπόλιν κ. Χατσατοῦρον Κυριαγιάννην, Χαλκίδα κ. Ν. Ι. Μάγγην.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκρῆταί μας οὗτοι νὰ μᾶς κέμψωσι τοὺς νέους καταλόγους ἕνα τουλάχιστον μῆνα πρὸ τῆς λήξεως τοῦ τρέχοντος ἔτους ὅπως δυνθώμεν νὰ ταχυποιοῦσῶμεν αὐτοὺς καὶ ἀποστείλωμεν τὰ φύλλα εἰς πάντας κατὰ τὴν πρῶτην Ἰανουαρίου 1871.